

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/324/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614208811
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Potocký
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5614208811.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Potockého a členiek senátu JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného splnomocneným zástupcom TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843, proti odporkyni: K. H. nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXX, N. Q., o zaplatenie 5.053,07 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 4C/265/2014-78 zo dňa 24. marca 2015, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol a vo výroku o trovách konania potvrdzuje.

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č. k. 4C/265/2014-78 zo dňa 24.03.2015 uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 3.677,84 eur, ktorú jej povolil splácať v mesačných splátkach vo výške 50,- eur, vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca so splatnosťou prvej splátky právoplatnosťou rozsudku s tým, že nezaplatením čo i len jednej splátky sa stane splatným celý dlh, spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 71,17 eur od 11.11.2011, zo sumy 71,17 eur od 11.12.2011, vo výške 9 % ročne zo sumy 71,17 eur od 11.01.2012, zo sumy 71,17 eur od 11.02.2012, zo sumy 71,17 eur od 11.03.2012, zo sumy 71,17 eur od 11.04.2012, zo sumy 71,17 eur od 11.05.2012, zo sumy 71,17 eur od 11.06.2012, vo výške 8,75 % zo sumy 71,17 eur od 11.07.2012, zo sumy 71,17 eur od 11.08.2012, zo sumy 71,17 eur od 11.09.2012, zo sumy 71,17 eur od 11.10.2012, zo sumy 71,17 eur od 11.11.2012, zo sumy 71,17 eur od 11.12.2012, zo sumy 71,17 eur od 11.01.2013, zo sumy 71,17 eur od 11.02.2013, zo sumy 71,17 eur od 11.03.2013, zo sumy 71,17 eur od 11.04.2013, vo výške 8,50 % ročne zo sumy 71,17 eur od 11.05.2013 a zo sumy 2.325,61 eur od 18.05.2013 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Navrhovateľovi priznal náhradu trov konania vo výške 139,38 eur a trov právneho zastúpenia vo výške 425,47 eur, ktoré uložil odporkyni zaplatiť navrhovateľovi na účet jeho právneho zástupcu v mesačných splátkach vo výške 10,- eur, splatných vždy do každého 15. dňa toho ktorého mesiaca, so splatnosťou prvej splátky právoplatnosťou rozsudku s tým, že nezaplatením čo i len jednej splátky sa stane splatným celý dlh.

V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ sa návrhom doručeným dňa 17.10.2014 domáhal voči odporkyni zaplatenia sumy 5.053,07 eur s príslušenstvom na základe zmluvy o úvere, ktorú pohľadávku nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 27.06.2013 medzi postupcom Slovenskou sporiteľňou, a. s. Bratislava a ním, ako postupníkom.

Súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava, ako veriteľom a odporkyňou a R. H. ako dlžníkmi bola dňa 10.10.2006 uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere č. 0333505656, na základe ktorej veriteľ poskytol odporcom spotrebný bezúčelový úver vo výške 4.879,51 eur, ktorý sa dlžníci zaviazali uhrádzať v mesačných splátkach po 70,07 eur, vždy k 10. dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej splátky 10.11.2006. Počet splátok bol dojednaný na 119 a konečná splatnosť úveru dňa 10.09.2016. RPMN bola dojednaná na 13,13 %. Dňa 31.10.2006 bol medzi zmluvnými stranami uzavretý Dodatok č. 1, ktorým si zmluvné strany dojednali výšku splátky na 71,17 eur a výšku úrokovej sadzby na 11,60 % ročne. Listom zo dňa 20.05.2013 pôvodný veriteľ ku dňu 17.05.2013 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval odporcu na úhradu dlžnej sumy 5.573,88 eur. Dlžník R. H. zomrel dňa XX.XX.XXXX, pasíva z titulu predmetnej zmluvy o splátkovom úvere vo výške 2.909,04 eur prebrala odporkyňa. Navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal zaplatenia sumy 5.053,07 eur, t. j. 71 mesačných splátok po 71,17 eur za obdobie od 10.11.2010 do 10.09.2016.

Citujúc ust. § 52 ods. 1, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 261 ods. 3 písm. d/, § 497 Obchodného zákonníka, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 31.12.2007 (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z. z.“) súd žalobe vyhovel v časti o zaplatenie sumy 3.677,84 eur s príslušenstvom a v zostávajúcej časti návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

Konštatoval, že Zmluva o splátkovom úvere č. 0333505656 uzatvorená medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou bola uzavretá za účinnosti zákona č. 258/2001 Z. z., preto sa na ňu vzťahujú normy spotrebiteľského práva, keďže ju uzatvorila odporkyňa ako spotrebiteľ, ktorý nekonal v rámci predmetu obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, a to i napriek tomu, že zmluva o úvere predstavuje absolútny obchod.

V súlade s ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z., účinného od 01.05.2014, súd prihladal na premlčanie uplatneného nároku. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnený nárok je plnením zo spotrebiteľskej zmluvy, súd pri skúmaní premlčania s poukazom na ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka aplikoval ohľadom dĺžky premlčacej doby občianskoprávnu úpravu, ktorá je pre odporkyňu ako spotrebiteľa priaznivejšia. Nepopierajúc povahu úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu je potom na otázku premlčania potrebné, vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy, aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 402/2013-10 zo dňa 19.06.2013, v zmysle ktorého prednostným uplatnením Občianskeho zákonníka na prospech spotrebiteľa na úver ako absolútny obchod upravený v Obchodnom zákonníku nedošlo k porušeniu ústavných práv veriteľa.

Premičacia doba je v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka trojročná. Navrhovateľ podal žalobu na súd dňa 17.10.2014, a teda splátky, ktorých splatnosť nastala pred 17.10.2011 sú premlčané. Ide o 12 splátok po 71,17 eur, v ktorej časti súd žalobu zamietol, vrátane navrhovateľom uplatneného úroku z omeškania zo splátok splatných od 11.11.2010 do 11.10.2011.

S poukazom na ust. § 503 Obchodného zákonníka súd ďalej konštatoval, že zmluvný úrok ako odplata veriteľom za poskytnuté peňažné prostriedky prislúcha len za dojednanú dobu poskytnutia úveru. Keďže k zosplateniu úveru došlo 17.08.2012, uvedeným dňom boli splatné aj úroky istiny úveru, preto po tomto dátume navrhovateľovi zmluvné úroky neprislúchajú. V tejto súvislosti súd poukázal na konštantnú rozhodovaciu prax slovenských súdov a na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/143/98.

Súdom priznaná suma 5.677,84 eur (správne malo byť uvedené 3.677,84 eur, pozn. odvolacieho súdu) predstavuje splátky úveru do zosplatenia v plnej výške, t. j. 19 x 71,17 eur a po zosplatení len vo výške čistej istiny. Zároveň súd priznal navrhovateľovi uplatnený úrok z omeškania vo výške 9,25 %, 9 %, 8,75 %, resp. 8,50 % ročne z jednotlivých splátok odo dňa nasledujúceho po ich splatnosti, t. j. od 11. dňa príslušného kalendárneho mesiaca a zo sumy čistej istiny, t. j. 2.325,61 eur od 18.05.2013 do zaplatenia. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a navrhovateľovi, ktorý mal prevažný úspech vo veci (73 %) priznal náhradu trov konania v časti, v ktorej jeho úspech prevyšoval úspech odporcu (27 %). Rozdiel predstavuje 46 %. Z navrhovateľom uplatnených trov konania titulom zaplateného súdneho poplatku za podaný návrh vo výške 303 eur, predstavuje 46 % sumu 139,38 eur a z trov právneho zastúpenia v celkovej výške 924,94 eur sumu 425,47 eur. V rámci trov právneho zastúpenia priznal súd náhradu odmeny a hotových výdavkov za štyri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby na súd, účasť na pojednávaní dňa 26.02.2015 a 24.03.2015) po 180,93 eur + režijný paušál 2 x 8,04 eur + 2 x 8,39 eur + 20 % DPH + náhrada cestovných výdavkov za účasť na pojednávaní dňa 26.02.2015 vo výške 15,22 eur a dňa 23.04.2015 vo výške 9,16 eur, z toho 1/5 (právnym zástupca navrhovateľa sa v tento deň zúčastnil ďalších

štyroch pojednávaní), spolu cestovné 17,05 eur, spolu 924,94 eur. Súd mimo iného navrhovateľovi nepriznal náhradu za stratu času stráveného cestou na súdne pojednávania, nakoľko týchto sa zúčastnil advokátsky koncipient.

Podľa § 160 ods. 1 O. s. p. súd povolil odporkyni splácať istinu v mesačných splátkach po 50,- eur a trovy konania po 10,- eur, pod následkom straty výhody splátok nezaplatením čo i len jednej splátky riadne a včas.

Proti tomuto rozsudku čo do výroku, ktorým súd žalobný návrh vo zvyšku zamietol, podal navrhovateľ prostredníctvom splnomocneného zástupcu odvolanie, ktorým sa domáhal zmeny napadnutého rozsudku spočívajúcej vo vyhovení jeho návrhu, alternatívne zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Navrhovateľ sa nestotožnil s právnym posúdením veci a postupom súdu prvého stupňa, pokiaľ tento aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka vo vzťahu k premlčacej dobe a nepriznal riadny úrok zo splátok splatných po zosplatnení úveru.

V súvislosti s aplikáciou Občianskeho zákonníka poukázal na to, že predmetná zmluva bola uzavretá dňa 10.10.2006, pričom v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v 8. časti Občianskeho zákonníka, ako aj na zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere bola upravená v Obchodnom zákonníku, v dôsledku čoho sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ustanovení § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka. Novelizovaným ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nespravujú nároky vzniknuté pred 01.01.2008 a neposudzuje sa ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred 01.01.2008. To znamená, že pokiaľ pred dňom 01.01.2008 bola uzavretá zmluva o úvere, kde bol dlžník spotrebiteľom, ako v danom prípade, nie je možné práva a povinnosti vzniknuté pred 01.01.2008 z tejto zmluvy posudzovať podľa § 52 až 54 Občianskeho zákonníka. Právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 01.01.2008 sa preto spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov. Súd preto na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby, keď na daný prípad bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere, a teda absolútny obchodno-závazkový vzťah, a to aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Navrhovateľ nesúhlasil ani s nepriznaním riadneho úroku zo splátok splatných po zosplatnení úveru. Uviedol, že neplnením povinností odporkyne uhrádzať splátky riadne a včas bol nútený pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Uvedené však nemá vplyv na jeho nárok na odplatu v podobe riadnych úrokov dohodnutých v zmluve v zmysle § 497 Obchodného zákonníka. S poukazom na ust. 505, § 506 Obchodného zákonníka mal za to, že v súvislosti s odstúpením veriteľa od úverovej zmluvy vzniká špecifická situácia z dôvodu, že napriek odstúpeniu od zmluvy naďalej trvá záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úrok.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol, ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a prejednávaniu veci aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku je vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje. Zo strany navrhovateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevysporiadal už súd prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

V súvislosti s odvolacími námietkami navrhovateľa odvolací súd uvádza, že v konaní nebolo sporným, že právny vzťah medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou, založený zmluvou o

splátkovom úvere č. 0333505656 zo dňa 10.10.2006, v spojení s dodatkom č. 1 zo dňa 31.10.2006, je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy. Z uvedenej zmluvy o úvere je zrejmé, že ide o typickú spotrebiteľskú zmluvu v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z., v rámci ktorej mala odporkyňa (ktorá nebola podnikateľkou a úver nebrala za účelom podnikania či výkonu povolania) postavenie spotrebiteľa (spolu so svojim manželom) a Slovenská sporiteľňa, a. s. (ako finančná inštitúcia poskytujúca, mimo iných služieb, úvery) postavenie dodávateľa. I keď ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy medzi spotrebiteľské zmluvy zaraďovalo len kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy, zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon č. 634/1992 Zb.“) v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy v ust. § 23a ods. 1 medzi spotrebiteľské zmluvy zaraďoval všetky zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje s tým, že aj na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa Občianskeho zákonníka sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné na právny vzťah medzi navrhovateľom (resp. jeho právnym predchodcom) a odporkyňou aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru, predovšetkým príslušné ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z., zákona č. 634/1992 Zb. a prostredníctvom neho (§ 23a ods. 2) aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

V nadväznosti na uvedené považuje odvolací súd odvoláciu námietku navrhovateľa spočívajúcu v nesprávnej aplikácii ustanovení Občianskeho zákonníka pri posudzovaní premlčania uplatneného nároku za nedôvodnú. V oblasti ochrany spotrebiteľa, teda aj finančného spotrebiteľa, Európska únia prijala viaceré smernice, ktoré smerujú k ochrane spotrebiteľa, pričom prevažnú väčšinu smerníc Slovenská republika preniesla do svojej legislatívy už pred vstupom do Európskej únie (napríklad zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch). Zmyslom zavedenia osobitnej úpravy spotrebiteľských zmlúv do právnej úpravy bola zvýšená ochrana slabšieho účastníka záväzkových vzťahov, ktoré vznikajú pri predaji tovaru alebo pri poskytovaní služieb. Aj keď ustanovenie § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka výslovne uvádza, že právne vzťahy z absolútnych obchodov sa spravujú Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov, prostredníctvom ustanovenia § 23a zákona č. 634/1992 Zb. a následne i § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka došlo k rozdeleniu obchodno-právnych vzťahov aj na ďalšiu kategóriu, ktorú predstavujú vzťahy medzi podnikateľom (ako dodávateľom) a spotrebiteľom. Spotrebiteľskou zmluvou je pritom akákoľvek súkromnoprávna zmluva, ktorá sa vyznačuje definičnými znakmi uvedenými v § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka a v Smernici 93/13/EHS bez ohľadu na to, či je upravená Občianskym zákonníkom, Obchodným zákonníkom alebo iným osobitným zákonom. Rovnaká úprava, ako už bolo vyššie uvedené, vyplývala aj z ust. § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. účinného v čase uzavretia zmluvy medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou. Rovnakú úpravu ust. § 23a zákona č. 634/1992 Zb. obsahoval i zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ktorým bol nahradený zákon č. 634/1992 Zb. Tento zákon (250/2007 Z. z.), s účinnosťou od 01.01.2008 následne nahradil ustanovenie § 52 Občianskeho zákonníka novým znením. Prechodné ustanovenie, ktoré zavádza nepravú spätnú pôsobnosť tohto zákona, je obsiahnuté v ustanovení § 879j Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené, aj keď má úverová zmluva nesporne charakter absolútneho obchodu, je potrebné na otázku premlčania, vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy a súčasnú súdnu prax, aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. I keď súdna prax vo vzťahu k aplikácii Občianskeho či Obchodného zákonníka na premlčanie pri spotrebiteľských vzťahoch nebola jednotná, je potrebné túto v súčasnosti posudzovať aj v kontexte s aktuálnym znením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. definitívne expressis verbis vyriešila výkladové rozdiely (doplnením ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka) tak, že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Cieľom prijatia uvedenej právnej normy bolo práve odstránenie výkladových problémov v otázke použitia Občianskeho alebo Obchodného zákonníka na spotrebiteľské vzťahy, a vzťahy s nimi súvisiace. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nevidel odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, v súčasnosti dôvod nepostupovať v súlade s tou doterajšou súdnou praxou, v zmysle ktorej vychádzajúc zo znenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného do 31.03.2015, je potrebné otázku premlčania v spotrebiteľských vzťahoch posudzovať podľa Občianskeho zákonníka. Správne preto súd prvého stupňa na premlčanie nárokov uplatnených navrhovateľom v tomto konaní aplikoval ust. § 100, § 101 Občianskeho zákonníka.

Vychádzajúc z uvedeného pri splátkach úveru, splatných do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, začala plynúť trojročná premlčacia doba dňom nasledujúcim po ich splatnosti, t. j. pri splátke splatnej dňa 10.11.2010 dňa 11.11.2010, pri splátke splatnej dňa 10.12.2010 dňa 11.12.2010, pri splátke splatnej dňa 10.01.2011 dňa 11.01.2011, pri splátke splatnej dňa 10.02.2011 dňa 11.02.2011, pri splátke splatnej dňa 10.03.2011 dňa 11.03.2011, pri splátke splatnej dňa 10.04.2011 dňa 11.04.2011, pri splátke splatnej dňa 10.05.2011 dňa 11.05.2011, pri splátke splatnej dňa 10.06.2011 dňa 11.06.2011, pri splátke splatnej dňa 10.07.2011 dňa 11.07.2011, pri splátke splatnej dňa 10.08.2011 dňa 11.08.2011, pri splátke splatnej dňa 10.09.2011 dňa 11.09.2011, pri splátke splatnej dňa 10.10.2011 dňa 11.10.2011 a skončila uplynutím troch rokov od tohto dátumu, t. j. podľa poradia jednotlivých splátok dňa 11.11. 2013, 11.12.2013, 11.01.2014, 11.02.2014, 11.03.2014, 11.04.2014, 11.05.2014, 11.06.2014, 11.07.2014, 11.08.2014, 11.09.2014, 11.10.2014. Pokiaľ bol žalobný návrh navrhovateľa podaný na súde až dňa 17.10.2014, došlo k premlčaniu uvedených splátok ešte pred podaním návrhu, ako to správne konštatoval i súd prvého stupňa.

Správne sú aj úvahy súdu prvého stupňa, pokiaľ navrhovateľovi nepriznal úroky z úveru po jeho zosplatnení, a to aj so zreteľom na ustálenú súdnu prax. Záver, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu konštatoval už Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 4 Obo 143/1998. Tento záver Najvyššieho súdu SR (z ktorého vychádza i doterajšia súdna prax) je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi spotrebiteľského vzťahu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje tiež na to, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti vykonané navrhovateľom v predmetnej veci a jeho právne dôsledky je potrebné posudzovať aj v zmysle § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého je potrebné v spotrebiteľských veciach aplikovať vždy ten výklad obsahu spotrebiteľských zmlúv a zákonnú úpravu, ktorá je pre spotrebiteľa výhodnejšia. Súd prvého stupňa túto situáciu v odôvodnení svojho rozhodnutia vyhodnotil správne a v závislosti od toho rozhodol o nároku uplatnenom navrhovateľom.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd, stotožniac sa so závermi okresného súdu, rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. Pokiaľ ide o výrok o trovách konania, i keď sa odvolací súd nestotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že v súvislosti s účasťou advokátskeho koncipienta na pojednávaní nepatrí advokátovi náhrada za stratu času, vzhľadom na to, že odvolací súd je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, potvrdil i výrok o trovách konania, keďže tento nebol odvolaním navrhovateľa osobitne napadnutý (t. j. vo vzťahu k výroku o trovách konania chýbali akékoľvek odvolacie dôvody).

Vo zvyšnej časti, ktorá nebola odvolaním navrhovateľa napadnutá, ponechal odvolací súd rozsudok okresného súdu nedotknutý.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 O. s. p. Úspešnou účastníčkou odvolacieho konania bola odporkyňa, ktorá si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnila, preto jej súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.